

Dolors Miquel

La flor invisible

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

No deixis de moure el balancí,
enrere fins ahir,
endavant fins a demà,
ja no hi ha sostre, ni terra, ni present,
però les parets de l'ànima segueixen rectes.

EL PARADÍS

Si un home travessés el Paradís en un somni i
li donessin una flor com a prova que hi havia
estat i si en despertar trobés aquella flor a la
seva mà... Llavors, què?

COLERIDGE

Vaig travessar el paradís en un somni
i em van donar una flor.
La flor era allí quan em vaig despertar,
a sobre els llençols. Era bellíssima.
L'hi vaig ensenyar a ma mare
que vivia tancada al cor d'una carxofera,
filant-se la seda dels ulls, treballant-la
en uns meravellosos sudaris de mil colors.
He estat al paradís, mare –li vaig dir.
I ella es va treure de la butxaca
una flor seca, igual, idèntica.
Vaig saber aleshores
que no n'hi havia prou
d'haver estat al paradís.

El que per a vostè és un «joc» per a nosaltres és l'únic seriós.
Ni en el moment de morir serem més seriosos.

MARINA TSVETÀIEVA

POSSEÏDA

Ella convertia
la meva extenuada debilitat en lletres granítiques i dures;
la meva tendresa, en cops d'enclusa amb martellejos salvatges
i falenes de nit i galernes navegant tempestes de lletres.
M'amagava quan, desorbitada, destil·lava el transparent i
etern en una fúria de llamps.
I m'esperuguia quan semblava voler buidar el món
amb aquells grops
d'eternitat aspra.

La sala de les cosidores

Vam omplir tota la platja de rellotges,
fins que ja no s'hi veié sorra, només
rellotges...

DIANA SATÚRNIDA

Avui he tornat al lloc que no existeix.

M'han vingut a saludar els fantasmes de les roses petites.
S'han emparat per un bocí de cel i s'han tornat paret, balcó
i barana.

Sota elles, la gossa del temps devorava els seus cadells
novament, amb aquella entranyable tristesa del botxí que
sent vida i mort dins la boca.

En acabar, li he donat pipes, com aleshores.
Les ha menjat adelerada, tot llepant-me el somriure que
em fugia.

I també se l'ha empassat.

L'he anomenada pel seu nom: «Diana», i ella, en
recordar-se, ha somrigut, ha bugit, ha remenat la cua i ha
fet que mil ocells petits fugissin espantats del somni dels
xops. Fugissin amb grans crits, aletejant esverats, per
tornar-hi segons més tard a aixoplugar-s'hi i dormir.

Després tot s'ha esvanit.

Menys la tristesa.